

HOMILIA BISKUPA KIELECKIEGO JANA PIOTROWSKIEGO

- Msza św. z udzielaniem święceń diakonatu

Dz 6,1-7a; Ps 23; J 17,6. 14-19

Katedra, 14 maja 2016 r.

1. Wszyscy korzystamy z czyjejś posługi, często jednak nie znamy osób, dzięki którym możemy funkcjonować. Ich kompetencje, praca i ofiarność tworzą warunki ludzkiego rozwoju, także duchowego i intelektualnego. Sami jednocześnie, za wszelką cenę, unikamy bycia sługami kogokolwiek, ponieważ służba rodzi wiele zależności. Jest jednak pewien rodzaj służby, i to wyłącznej, która nie da się pogodzić ze służbą komuś innemu, a jest nią służba Bogu. Bóg przez nauczanie Jezusa Chrystusa nie nazywa nas swoimi sługami, ale przyjaciółmi (por. J 15,15). Przyjaźń z Nim ma swój trwały fundament w sakramencie chrztu świętego, a konsekracja w imię Trójcy Świętej otwiera piękne horyzonty tej przyjaźni, którą jest świętość. Dlatego nie ma dla nas nic ważniejszego, jak więzy chrztu i dar wiary, który czyni z nas wspólnotę dzieci Bożych, jaką jest Kościół.

Dziś w tej wspólnocie wiary, podczas Eucharystii, przeżywamy uroczystość święceń diakonatu waszych synów, którzy przez pięć ostatnich lat byli alumnami WSD w Kielcach. Wcześniej zaś wasze rodziny, Szanowni Rodzice, były dla nich pierwszą szkołą wiary i dobrych obyczajów, miłości i wzajemnego zaufania. Byli z wami do chwili tej decyzji, która przyprowadziła ich do serca diecezji, jakim jest seminarium duchowne. Noszą w sobie waszą szlachetność, pobożność i miłość, która uczyła ich kochać Boga i bliźniego. Kilka dni temu, w całkowitej wolności ich własnego wyboru poprosili, każdy z osobna, o święcenia diakonatu na drodze do kapłaństwa Chrystusowego.

2. Przykład posługi diakońskiej w Kościele znamy dzięki przesłaniu Dziejów Apostolskich. Po właściwym rozpoznaniu potrzeb młodej wspólnoty chrześcijańskiej, apostołowie kierowani kategoriami ewangelicznego myślenia,

wybrali siedmiu mężczyzn o nieposzlakowanej opinii, a co najważniejsze pełnych Ducha Świętego i mądrości. Natomiast po modlitwie i włożeniu rąk powierzyli im posługę stołu (por. Dz 6,1-7a). Tak, z życiowych potrzeb społeczności młodego Kościoła, narodził się diakonat i jego posługa, która ma swój wzór służby w Jezusie Chrystusie. On nie przyszedł, aby Mu służyło, ale by samemu służyć (por. Mt 20,28). Służba diakańska w Kościele wpisuje się w doświadczenie duszpasterskie i katechetyczne. Środowiskiem tego doświadczenia jest szeroko rozumiany świat z tym, co w nim dobre i szlachetne, ale i z tym, co uwodzi człowieka, gasi jego ideały, a nawet zniechęca. Jezus swoim boskim umysłem widział te trudności i dlatego modlił się o jedność swoich uczniów, a tym samym o ich bezpieczeństwo i życie w prawdzie (por. J 17,6.14-19).

Uczeń Chrystusa winien nieustannie dawać sobie odpowiedź na istotne pytania: kim jestem, do czego zostałem powołany i komu mam służyć. Postawione dzisiaj kandydatom do diakonatu pytania, dotyczą w niemniejszym stopniu także każdego z nas. Każde bowiem ludzkie powołanie - małżeńskie, rodzinne, kapłańskie czy zawodowe - wiąże się z odpowiedzialnością i wiernością zarówno przed Bogiem jak i przed ludźmi.

3. Drodzy kandydaci do diakonatu! Zaufajcie Jezusowi, który jest naszym Panem i Odkupicielem. On głosem Kościoła wzywa was i posyła. Nie idziecie do świata bezbronni, ale jesteście bogaci łaską życia wewnętrznego, modlitwy oraz formacji teologicznej. Kościół zaprasza was do służby w całkowitej wolności niepodzielonego serca, czego wyrazem jest celibat, do jakiego się zobowiązujecie. Liturgia godzin, która jest uświęceniem czasu będzie waszym zegarem życia duchowego. Medytacja Bożego słowa i jego głoszenie uczyni was heroldami Dobrej Nowiny. Ponieście światu, w darze Komunii świętej to, co jest najcenniejsze Jezusa Chrystusa, który jest ten sam wczoraj, dziś i na zawsze (por. Hbr 13,8).

Jeśli będziecie wierni we wszystkim Chrystusowi, będziecie wierni również posługom, jakie powierza wam Kościół. Wasza posługa to głoszenie Słowa i katecheza, a przede wszystkim najcenniejsza ze wszystkich diakonia Eucharystii, która daje wam bezpośredni kontakt z ołtarzem Ofiary, w służbie liturgicznej. Na mocy więzi, która łączy was z biskupami i kapłanami, trwajcie w pełni kościelnej jedności. Tożsamość diakonatu jasno określa wszystkie cechy waszej duchowości, która jest duchowością posługi (por. Jan Paweł II, *Jubileusz Diakonów Stałych*, 19 lutego 2000).

Niech na tej drodze towarzyszy wam Maryja, Matka Miłosierdzia, Matka Boża Łaskawa Kielecka oraz święci patronowie naszej diecezji, odważni świadkowie wiary: św. Stanisław BM, bł. Wincenty Kadłubek i błogosławiony kapłan męczennik, niegdyś rektor WSD i proboszcz tej katedry, bł. Józef Pawłowski. Zawsze bądźcie pewni modlitwy waszego biskupa i kapłanów, rodziców i przyjaciół, a sami, jeszcze bardziej, wytrwale módlcie się za siebie wzajemnie. Amen.